

Arrest

nr. 243 099 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 maart 2020 onontvankelijk verklaard en op 16 maart 2020 werd deze beslissing aan verzoekster betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2019 werd ingediend door:

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een klacht met burgerlijke partijstelling heeft ingediend tegen haar ex-partner bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Zij stelt dat het onderzoek nog steeds lopende zou zijn, dat er nog geen zittingsdatum zou bekend zijn en dat zij ter zitting persoonlijk zou dienen te verschijnen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door haar raadsman in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.

Betrokkene haalt aan dat het onveilig zou zijn in Kameroen en dat de mensenrechten er niet zouden gerespecteerd worden. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen persoonlijke bewijzen kan voorleggen waaruit zou moeten blijken dat zij persoonlijk iets te vrezen zou hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding het onveilig zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst in deze context ook naar verschillende mensenrechtenrapporten van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken, Amnesty International en Human Rights Watch die landeninformatie m.b.t. Kameroen bevatten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij iets te vrezen zou hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt verder aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zou hebben. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat zij besmet is met HIV en dat zij omwille van die ziekte gediscrimineerd/gestigmatiseerd zou worden. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ten overvloede dient gesteld te worden dat betrokkene op geen enkele

wijze aantoonde dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar haar land van herkomst iets dient te vrezen voor haar fysieke integriteit. De verwijzing naar verschillende internetsites toont dit niet aan dat betrokkene iets persoonlijk te vrezen heeft.

Betrokkene meent verder dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kameroen omwille van het gebrek aan medische behandeling, het gebrek aan afdoende en beschikbare zorg en de bewering dat de zorg er onbetaalbaar zou zijn. Ook deze loutere bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen persoonlijk bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien merken wij op dat betrokkene op basis van haar medische problematiek een aanvraag 9ter indiende op 31.05.2017 die ongegrond werd afgesloten op 23.02.2018. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht en niet weerhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid dat haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat zij nog familieleden heeft in België. Daarnaast legt betrokkene geen enkele getuigenverklaring of ander stuk voor waaruit zou moeten blijken dat zij hier hechte sociale banden heeft opgebouwd. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat zij in haar land van herkomst niets heeft om naar terug te keren en dus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Kameroen, waar ze geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch de huisvesting noch de bestaansmiddelen zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van integratie - met name het feit dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou laten, dat zij over zowel een actieve als passieve kennis van het Frans beschikt, dat zij uitstekend geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat zij een opleiding informatica zou hebben gevolgd, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil steunen, dat zij zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven en in haar eigen onderhoud zou wensen te voorzien, dat zij actief op zoek zal gaan naar werk en dat zij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein- kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

1.3. Op 6 maart 2020 werd ten aanzien van verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*"(...)
Bevel om het grondgebied te verlaten*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert het volgende middel aan:

"Moyens pris de la violation

- de l'article 8 de la CEDH,*
- des articles 7, 41 et 47 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne,*
- de l'art. 6 du Traité sur l'Union européenne,*
- des articles 9 bis, 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,*

- articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs;
- du principe général du droit de l'Union qu'est le respect des droits de la défense et notamment du droit d'être entendu collaboration procédurale ;

Relation affective avec son compagnon - Retour au pays violant le droit au respect de la vie privée et familiale

Attendu que Mme [...] est en relation affective avec M. [...] ; que ceci est notamment attesté par un document communiqué par l'Office des Étrangers selon lequel Mme [...] et M. [...] ont consulté des médecins afin que Mme [...] puisse bénéficier d'une procréation médicalement assistée dans un contexte où Mme [...] souffre d'une grave maladie ;

Qu'un retour au pays afin d'y introduire une demande auprès du consulat d'un visa regroupement familial aurait pour conséquence que Mme [...] serait séparée pendant un délai supérieur à 4 mois de son compagnon, M. [...] ; qu'il ne s'agirait pas d'une séparation temporaire ; qu'une telle séparation est contraire avec le droit au bénéfice d'une vie familiale ;

Les délais d'obtention de visa sont longs. N. P. a objectivé la durée réelle actuelle d'une demande de visa regroupement familial. Il écrit ainsi :

« Les dossiers qui posent problèmes sont de fait essentiellement les visas de long séjour lié à un permis de travail et surtout les visas de regroupement familial. Dans ce dernier cas, en 2005, il fallait attendre 14-15 semaines avant de réussir à traiter la moitié des demandes et près de 30 semaines pour arriver à 75 % »

Sauf erreur, aucune étude impartiale n'a remis en question jusqu'à présent les résultats de cette étude de M. Perrin. Cet article n'est pas suranné. Aucune indication officielle résultant d'une étude impartiale n'affirme le contraire à notre connaissance.

Tout au contraire, un article de presse (« La Libre Belgique », 16 décembre 2016, p. 10) confirme la réalité des retards dans la prise de décision de visas.

« Francken irrite des poids lourds du CD&V.

Son refus d'accorder un visa à une famille d'Alep indigne notamment Herman Van Rompuy.

Jeudi, le député flamand écologiste Wouter De Vriendt n'a pas pu retenir son agacement. Il a ainsi conseillé à Theo Francke de s'attaquer au problème de la lenteur dans le traitement par l'Office des Etrangers des demandes de visas humanitaires plutôt que de faire la guerre avec toutes les instances juridiques possibles afin d'obtenir gain de cause dans l'affaire du visa humanitaire. 'Le problème principal pour accorder un visa humanitaire aux personnes originaires d'Alep ne se trouve pas chez les juges, mais bien dans le fonctionnement défectueux de l'Office des Etrangers. Il en va de la responsabilité de Theo Francken', a affirmé M. De Vriendt. »

Cet article semble confirmer que l'article de doctrine de Perrin cité ci- avant est toujours d'actualité.

Le risque lié à la longue durée de la procédure repose également sur un autre élément objectif, à savoir les statistiques de l'Office des Etrangers lui-même, au 1er janvier 2012. En effet, il renseigne sur son site internet :

« En matière de visa « regroupement familial :

Suite aux récentes modifications législatives en matière de regroupement familial , l'Office des étrangers est obligé de prendre une décision dans les délais impartis par le législateur :

6 mois à compter de l'attestation de dépôt (art 10) délivrée par le poste diplomatique ou consulaire ; délai qui peut être prolongé de 2X 3 mois en fonction de la complexité du dossier 6 mois à compter du dépôt effectif de la demande (art 40bis et 40 ter) au poste diplomatique ou consulaire sans possibilité de prolongation du délai

En matière de visa « en vue mariage ou en vue de cohabitation légale » :

Une moyenne de +/- 2 mois. (attention : si une enquête supplémentaire est nécessaire pour un dossier en vue mariage ou un partenariat enregistré, le délai moyen sera prolongé de la durée nécessaire pour terminer l'enquête)

(...)

En matière d'ASP : a) long séjour : une moyenne de

retour : +/- 2 semaines

missionnaires : +/- 1 mois

vacances-travail : +/- 2 semaines rentier : +/- 3 mois

tutelles* : +/- 6 mois

humanitaires* : +/- 1 an (...)

2) En matière d'ASP (long séjour et étudiant) est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement, la date de réception de la demande « papier » envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour, ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique. »

Qu'ainsi, il y a lieu de constater que la décision est inadéquatement motivée ;

Ordre de quitter le territoire - Obligation d'être confiné – Absence d'avions, retour au pays impossible

1.- Attendu que le 16 mars 2020, Mme [...] s'est vue notifier une décision d'ordre de quitter le territoire ; que pourtant, quitter le territoire s'avérait alors impossible en raison de l'arrêt des aéroports et des possibilités de prendre un vol pour rentrer au pays dans un contexte où un confinement s'imposait ; que la décision prise s'est abstenue de prendre en considération tous les éléments de la cause et notamment l'impossibilité d'un retour en raison de la pandémie du coronavirus ;

Attendu que le 19 mars 2020, la chambre des mises en accusation de Liège a ordonné une mise en liberté :

« Attendu que la décision en cause était en soi légale lorsqu'elle a été prise ;

Attendu néanmoins que les circonstances actuelles liées à la crise sanitaire dues au coronavirus entraînent qu'à présent il n'est pas possible d'espérer que le requérant puisse être rapatrié dans un délai raisonnable, les vols avec le Maroc étant suspendus et les frontières européenne fermées ;

Il y a lieu en conséquence de dire la requête actuellement fondée. »

Que le même 19 mars 2020, la chambre des mises en accusation d'Anvers a ordonné également une mise en liberté :

« [Page 2]

3. - BEOORDELING

3.1. Het hoger beroep is regelmatig naar vorm en termijn en is ontvankelijk en gegrond.

3.2. Contact name door het openbaar ministerie met de Dienst Vreemdelingenzaken heeft uitgewezen dat een repatriëring in de nabije toekomst door de coronacrisis niet mogelijk lijkt.

3.3. Gelet op die omstandigheden is de maatregel van de opsluiting met het oog op verwijdering niet langer gewettigd, zodat de vreemdeling in vrij held gesteld dient te worden.

4. - BESLISSING

4.1. In afwezigheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

4.2. Het hoger beroep is ontvankelijk en gegrond. »

Que le 1er avril 2020, la chambre du conseil du Tribunal de première instance de Bruxelles rendait une ordonnance favorable à une remise en liberté :

« [Page 2]

[...] Le requérant invoque à l'appui de sa requête une violation de l'article 5 de la CEDH au motif qu'il n'y aurait plus de perspective d'éloignement compte tenu de la situation sanitaire liée à la pandémie du Coronavirus et de la décision des autorités marocaines de fermer leur frontières et de ne plus autoriser les vols en provenance de divers pays dont la Belgique.

[...] De plus, en raison de la pandémie de coronavirus et des mesures sanitaires prises pour lutter contre sa propagation, aucun rapatriement n'est possible actuellement au vu de la décision du Maroc de fermer ses frontières aux vols en provenance de Belgique et le délai dans lequel les vols pourront reprendre n'est actuellement pas défini.

L'ensemble de ces éléments permet de considérer qu'il ne subsiste plus actuellement de possibilité d'éloigner effectivement le requérant dans un délai raisonnable.

[...] En conséquence, la requête est recevable et fondée.

« [Page 2]

[...] Qu'il apparait, en l'espèce, que le maintien en rétention de l'étranger contredirait les directives de l'organisation mondiale de la santé, qui qualifie la situation mondiale du COVID-19 de pandémie, et recommande la mise en œuvre de mesures pour limiter le risque d'exportation ou d'importation de la maladie. En conséquence, de nombreux pays ferment leurs frontières, certains terminaux des aéroport d'île de France sont fermés également et les compagnies aériennes réduisent leurs vols. Dans ces conditions, la situation étant évolutive et les vols de réacheminement étant supprimés, il échet de ne pas faire droit à la demande d'effet suspensif de l'appel. [...]

REJETONS la demande du procureur de la République près le tribunal judiciaire de Paris, tendant à voir déclarer son appel suspensif, [...] »

2.- Mesures de santé publique face à la pandémie du COVID-19 en Belgique

Dès le 10 mars 2020, par communiqué, la Première Ministre de Belgique a recommandé de respecter une distanciation sociale et "de se laver les mains avec du savon, tousser et éternuer dans son coude et éviter les contacts rapprochés " .

Plusieurs mesures ont été adoptées par le gouvernement belge, afin de limiter la propagation du coronavirus, se référant expressément aux instruments de l'OMS qualifiant le coronavirus de pandémie et pointant "sa forte contagiosité, son risque de mortalité et le nombre de cas détectés"

Le 13 mars 2020, une première série de mesures a été adoptée par arrêté ministériel, pour limiter toute sorte de rassemblement, "[c]onsidérant que, compte tenu de ce qui précède, les rassemblements dans des lieux clos et couverts, mais également en plein air constituent un danger particulier pour la santé publique et doivent par conséquent être limités". Ainsi, ont été décidées les mesures suivantes : interdiction des sorties scolaires, activités privées ou publiques, et cérémonies religieuses ; la fermeture modulée de certains commerces ; fermeture d'établissement culturels, festifs, horeca, etc.

Le 18 mars 2020, une seconde série de mesures a été adoptée par arrêté ministériel, confirmées par l'arrêté ministériel du 23 mars 2020 (qui ne fait qu'ajouter certains services considérés comme essentiels).

L'article 1er, § 1er, alinéa 2 de l'arrêté ministériel du 23 mars 2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 prévoit que : "Les mesures nécessaires doivent être prises pour garantir le respect des règles de distanciation, sociale, en particulier le maintien d'une distance d'1,5 mètre entre chaque personne. Ces mesures sont d'application pour toutes les activités mentionnées dans cet arrêté. "

L'article 3 de l'arrêté ministériel précité prévoit que : "Les dispositions de l'article 2 ne sont pas d'application aux entreprises des secteurs cruciaux et aux services essentiels visés à l'annexe au présent arrêté. Ces entreprises et services sont toutefois tenus de mettre en œuvre, dans la mesure du possible, le système de télétravail à domicile et les règles de distanciation sociale."

Parmi les services essentiels, l'annexe de l'arrêté ministériel précité vise : "Les services d'asile et migration, en ce compris l'accueil et la détention dans le cadre de retour forcé".

L'article 7 de l'arrêté ministériel précité prévoit que "Les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont interdits."

Les dispositions sont applicables jusqu'au 5 avril 2020, en application de l'article 13 de l'arrêté ministériel précité, délai ayant été prolongé jusqu'au 19 avril 2020.

La Première ministre a annoncé une « possibilité » de prolongation du confinement jusqu'au 3 mai.

Si elle n'est pas encore annoncée officiellement, cette nouvelle prolongation est largement considérée comme acquise. Ainsi, l'Echo rapportait le 27 mars : « Il s'agit d'un compromis politique, certains partis, surtout le CD&V, plaident pour un prolongement clair jusqu'au 3 mai. Ce n'est pas tout à fait le cas, mais tout porte à croire qu'on ira jusque-là. »

En conséquence, il y a lieu de considérer que la décision d'ordre de quitter le territoire est illégale et à tous le moins inadéquatement motivée et viole le principe de bonne administration selon lequel il y a lieu de tenir compte de tous les éléments de la cause ;"

3.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet. Zij betoogt dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, een schending zou uitmaken van haar recht op een gezins- en familielevens. Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met J.M., die de Congolese nationaliteit bezit en over een geldige verblijfstitel in België beschikt. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat verweerder op de hoogte was van haar relatie met J.M. aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken een document opmaakte waaruit bleek dat verzoekster samen met de heer J.M. dokters heeft geconsulteerd met het oog op een fertiliteitsbehandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoekster haar relatie met J.M. niet aanhaalde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in voorgaande verblijfsprocedures haar relatie met J.M. heeft aangevoerd. De verwerende partij was er in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet bijgevolg niet toe gehouden te motiveren omtrent een element dat in de aanvraag niet werd aangevoerd.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat er geen recht op verblijf werd beëindigd of de voortzetting van een verblijf werd geweigerd. Het betreft *in casu* een eerste toelating tot verblijf. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geschiedt er in een dergelijk geval geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Wanneer het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster verwijst op summere wijze naar het feit dat zij een relatie heeft met J.M. Dit feit op zich, noch het feit dat zij zich bij een arts zou hebben geïnformeerd over een fertiliteitsbehandeling, volstaat niet om vast te stellen dat er in hoofde van de Belgische overheid sprake zou zijn van een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat een terugkeer naar het land van herkomst om er een visum aan te vragen zal lijden tot een lange wachttijd. Verzoekster verwijst

hierbij naar een onderzoek uit 2005 waaruit blijkt dat 50% van de aanvragen 14 tot 15 weken in beslag namen en dat het tot 30 weken kon duren vooraleer 75% van de aanvragen werd behandeld. De Raad merkt in dit verband op dat een beslissing met betrekking tot een visumaanvraag overeenkomstig artikel 12, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet in beginsel binnen de negen maanden moet worden genomen. De behandelingsduur van 15 weken, of zelfs 30 weken waar verzoekster naar verwijst, is in dit opzicht geenszins excessief.

Verzoekster betoogt in een tweede middelonderdeel dat zij momenteel niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de coronacrisis en dat verweerder derhalve niet alle relevante elementen in rekening heeft genomen bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeksters betoog in wezen de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en op zich geen elementen bevat die de wettigheid van het bestreden bevel zelf aantasten. Wat betreft deze uitvoerbaarheid, blijkt niet dat verzoekster actueel reeds van haar vrijheid werd beroofd of dat er maatregelen tot gedwongen uitvoering van het bevel werden genomen. Verzoekster verwijst bovendien slechts op algemene wijze naar de beperkende maatregelen, zonder dat zij concrete informatie aanbrengt waaruit blijkt dat een vrijwillige terugkeer naar Kameroen actueel volstrekt onmogelijk zou zijn. Waar verzoekster verwijst naar het ministerieel besluit van 5 april 2020, thans opgevolgd door het ministerieel besluit van 25 september 2020, blijkt niet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, wanneer men in België niet beschikt over een verblijfstitel, niet zou gelden als essentiële reis.

3.2.2. In de mate verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest, van artikel 6 van het VWEU, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en meer bepaald het hoorrecht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van het beginsel van legitiem vertrouwen, merkt de Raad in dit verband op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314).

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT